

A Pécsi Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felpereseknek - a dr. Boda Pál ügyvéd által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kamarai tagdíj és járulékai megfizetése iránt indított perében a Törvényszék 2013. február 7. napján kelt számú ítélete ellen az alperes által 5. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és mellőzi az alperesnek 83.000,- (nyolcvanháromezer), 75.000,- (hetvenötezer), 109.000,- (százkilencezer), 115.000,- (száztizenötezer), 90.000,- (kilencvenezer) és 79.000,- (hetvenkilencezer) forint után késedelmi kamatban való marasztalásra vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést, ehelyett kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek

83.000,- (nyolcvanháromezer), forint után 2006. augusztus 1-től,

75.000,- (hetvenötezer) forint után 2007. augusztus 1-től,

91.000,- (kilencvenegyezer) forint után 2008. augusztus 1-től,

97.000,- (kilencvenhétezer) forint után 2009. augusztus 1-től,

72.000,- (hetvenkettőezer) forint után 2010. augusztus 1-től, míg

61.000,- (hatvanegyezer) forint után 2011. augusztus 1-től a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatát.

Ezen felüli részében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes gazdasági társaság 2000. március 12-én kérte a felperes tagjai közé való felvételét. Az alperes, mint kamarai

tag, az általa elfogadott felperesi alapszabály 23. pontja szerint évente két részletben tagdíj fizetésére volt köteles. A tagdíj mértéke az alapszabály 24. pontja értelmében a már működő vállalkozásoknál az előző évi korrigált nettó árbevétel 2 ezreléke volt. Az alapszabály 25. pontja alapján a tagdíj megállapítása önbevallás útján történt, a működő társasvállalkozások minden év május 31. napjáig voltak

kötelesek a bevallási kötelezettségüket teljesíteni. A 26. pontja szerint a működő vállalkozások a tagdíjat évi két részletben a felperes számlája alapján voltak kötelesek megfizetni úgy, hogy az első részlet minden év március 15. napjáig 18.000,- forint volt, ezt követően július 31. napjáig a bevallás szerinti éves tagdíj és az első részlet különbözetét kellett megfizetniük. Az alapszabály 27. pontja rögzítette a tagdíj késedelmes teljesítése esetére a jegybanki alapkamat kétszeresének 365-öd részében meghatározott késedelmi pótlék fizetési kötelezettségét.

A felperes 2011. július 5. napján kelt levelével felszólította az alperest a 2006-2007. évekre vonatkozóan, valamint a 2011. évre az előírt adatlap kitöltésére és megküldésére, valamint a 2008-2010. évekre esedékes összesen 54.000,- forint tagdíjelőleg, továbbá a 2011. évi tagdíj megfizetésére. Felszólította az alperest, hogy az említett évekre vonatkozóan a kitöltött adatlapot a tagdíjhátralékának megállapítása érdekében 8 napon belül küldje meg, ellenkező esetben az alperes tagságát a felperes kizárással megszünteti.

Az alperes 2011. augusztus 15-én kelt válaszlevelében arra hivatkozott, hogy 2005. december 20. napján kelt levelével 2005. december 1-jei hatállyal a kamarából kilépett, ezt követően díjfizetési kötelezettsége nincs, és a kamarai szolgáltatásokat nem is vette igénybe.

Mivel az alperes a felperes fizetési felszólításának nem tett eleget, a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben a 2006. január 1-től 2011. július 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan hátralékos, összesen 551.000,- forint kamarai tagdíj, valamint 2006. évre 83.000,-, 2007. évre 75.000,-, 2008. évre 109.000,-, 2009. évre 115.000,-, 2010. évre 90.000,- és 2011. évre 79.000,- forint után az alapszabályban rögzített mértékű késedelmi kamat megfizetése iránt.

Az alperes ellentmondása folytán az eljárás perré alakult. A perben a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel egyezően kérte keresetében a felperes az alperes marasztalását.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy 2005. december 20-án kelt levelével a felperesi kamarából kilépett. Elismerte, hogy 2006. és 2007. évben ennek ellenére a minimum tagdíjat megfizette, állította azonban, hogy ez részéről tévedés volt. Hivatkozott arra, hogy ezt követően sem az alaptagdíjat, sem a bevalláson alapuló tagdíjat nem fizette meg, ennek ellenére a felperes semmilyen intézkedést nem tett, számlát, felszólítást a felperestől nem kapott. Hivatkozott arra is, hogy a 2010. és 2011. évi Széchenyi Kártya igénylési lapon arról nyilatkozott, hogy érdekvédelmi és társult szervezetnek nem tagja.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 551.000,- forint kamarai tagdíjat, valamint 83.000,- forintnak 2006. július 31-től, 75.000,- forintnak 2007. július 31-től, 109.000,- forintnak 2008. július 31-től, 115.000,- forintnak 2009. július 31-től, 90.000,-

forintnak 2010. július 31-től míg 79.000,- forintnak 2011. július 31-től a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamatát és 36.500,- forint perköltséget. Kötelezte továbbá az alperest az állam javára 16.500,- forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéleti döntését a gazdasági kamarákról szóló 1999. évi CXXI. tv. (továbbiakban Gkt.) 8. § (3) bekezdés a) pontjára, valamint 8. § (4) bekezdésére, illetve az alperesi alapszabály rendelkezéseire alapította. Megállapította, hogy a perben a felperes állítása ellenére nem bizonyította, hogy az alperes részére 2005. évben a tagsági jogviszony megszüntetéséhez a kilépésre vonatkozó nyilatkozatát megküldte volna, így a perrel érintett időszakra az alapszabály szerinti tagdíj fizetésére köteles. Miután az alperes 2006. évtől az alapszabályban rögzített önbevallási kötelezettségének nem tett eleget, így a felperes a tagdíj mértékét a cégnyilvántartás nyilvános mérlegadatai alapján állapította meg, amelyet összecszerúságában az alperes maga sem vitatott. Rögzítette, hogy az alapszabály szerint a felperesnek a tagdíjfizetés elmulasztása esetén fizetési felszólítási kötelezettsége nem volt, a tagdíjat az alapszabályban rögzített határozott időpontban kellett volna az alperesnek teljesíteni, amelynek az alperes nem tett eleget, ezért az alapszabályban rögzített teljesítési időponthoz képest az alperes késedelembe esett a Ptk. 298. § a) pontja alapján, így ettől az időponttól kötelezte az alperest az alapszabály szerinti késedelmi kamat megfizetésére.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében változatlanul állította, hogy az alperes a tagsági jogviszonyát 2005. december 31-jével megszüntette, erről a felperest nem ajánlott, hanem egyszerű levélküldeménnyel értesítette. Arra hivatkozott, hogy a felperes alapszabályának 18. § b) pontja a tagsági jogviszony megszűnése körében a kilépés módjáról nem rendelkezik, nem rögzíti, hogy a kilépést milyen módon kell a kamarával közölni, erre tekintettel a kilépés közlésének tényét nemcsak ajánlott levéllel, hanem egyéb bizonyítékokkal is bizonyíthatja a perben. Ilyen bizonyítéknak tekintette az alperes 2005. decemberi taggyűlési határozatát, amellyel az alperes úgy döntött, hogy nem kíván a felperesi kamara tagja lenni. Azt, hogy 2000. és 2005. év között, amikor az alperes a felperesi kamara tagja volt, minden évben rendszeresen eleget tett a bevallási és díjfizetési kötelezettségének, 2006. és 2007. évben pedig csak tévedésből fizette meg a 18.000,- forintos alaptagdíjat, ezt követően azonban sem az alaptagdíjat, sem az bevallási kötelezettség alapján fizetendő éves tagdíjat nem fizette meg. Azt, hogy a Széchenyi Kártya igénylésekor az igénylési lapon úgy nyilatkozott, hogy nem tagja a kamarának, és erre tekintettel a nem tagok részéről fizetendő regisztrációs díjat is megfizette, s az igényléskor a kamara hivatalos helyiségében az ügyintézővel szóban is közölte, hogy a kamarából kilépett, valamint a tagoknak járó kamattámogatást nem kérte. A kamarától semmilyen szolgáltatást nem vett igénybe. Utalt arra, hogy a felperes iktatása, annak pontatlansága és hiányossága miatt nem szolgálhat kellő bizonyítékkal arra nézve, hogy az alperes a kilépési nyilatkozatát a felperes részére nem küldte meg.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes az alapszabály 127. §-a ellenére a 30 napon túli kintlevőségek tekintetében a felperes felszólítást nem küldött, és nem küldött értesítést a kedvezmények megvonásáról sem az alperes részére. Megítélése szerint a felperes magatartása a Ptk. 4. §-ába ütközött, mert elvárható lett volna a felperestől, hogy az alperest nem teljesítése esetén a fizetésre felszólítsa, ne csak az elévülési időt megelőző két héttel küldjön fizetési felszólítást. Az alperes ennek hiányában 2005. év végétől abban a tudatban volt, hogy nem tagja a felperesi kamarának, és a felperes felróható magatartása folytán nem szerzett tudomást arról, hogy a felperes továbbra is tagként tartja nyilván.

Kifejtette, hogy az alapszabály 26. §-a értelmében az alperes a felperes számlája alapján volt köteles fizetni a tagdíjat, miután pedig a felperes az alperes részére sem az alaptagdíj, sem az éves tagdíj megfizetésére a keresettel érintett időszakban - a 2006. és 2007. évi alaptagdíj kivételével - számlát nem küldött, így az alperes a tagdíj megfizetésével késedelembe nem esett. Álláspontja szerint a március 15-éig esedékes alaptagdíj tekintetében az alperes adatközlésére sem volt szükség, bevallás hiányában pedig a Céginformációs Szolgálat adatai alapján bocsáthatta volna ki számláját a felperes az éves tagdíjak tekintetében. Számla kibocsátás hiányában ezért kamatfizetési kötelezettsége akkor sem áll fenn, amennyiben tagdíjfizetési kötelezettsége lenne.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés kisebb részben megalapozott.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által egyebekben helyesen megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a felperes alapszabálya a kamarai tagság megszűnése körében a 18. pont b) pontjában rögzítette, hogy megszűnik a kamarai tagság, ha a gazdálkodó szervezet a naptári év utolsó napjára szóló hatállyal a tagsági jogviszonyt kilépéssel megszünteti. Az alapszabály 19. pont b) pontja szerint a kamarai tagság megszűnésének időpontja kilépés esetén az év utolsó napja, míg az alapszabály 20. pontja szerint a tagság megszűnése estén az arra alapot adó határozatnak a kamara részéről történő kézhezvételétől számított 30 napon belül a tagot a kamarai nyilvántartásból törölni kell.

Az így kiegészített tényállás alapján is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a keresettel érintett időszakban az alperes tagja volt a felperesi kamarának, és tagságából eredően tagdíjfizetési kötelezettség terhelte.

A Gkt 8. § (4) bekezdése és az ennek megfelelő alapszabály 18., 19. és 20. pontjai rendelkeznek a tagsági jogviszony megszüntetéséről. A Gkt. 8. § (4) bekezdés b) pontjával összhangban álló felperesi alapszabály 18. b) pont, 19. b) pont és 20. pontja értelmében a tagsági jogviszony tag általi megszüntetésének a kilépésnek kettős feltétele van. A kettős feltétel közül az egyik a tagot, a másik a felperest kötelezi. Nevezetesen a kilépés felperes felé történő bejelentése a tagot, míg ennek alapján a tagnyilvántartásból törlés a felperest kötelezi. A tagsági jogviszony

létesítése önkéntes, így a tagsági viszony tag általi megszüntetése is. Amennyiben a tag igazolható módon bejelentette a felperes felé kilépési szándékát, amely az alapszabály szerinti az év utolsó napjára szóló hatállyal tehető meg, akkor a felperesnek törölnie kell az év végével a kilépő tagok a tagnyilvántartásból.

A Pp. 166. § (1) bekezdése szerinti szabad bizonyítási rendszerből következően arra alappal hivatkozott fellebbezésében az alperes, hogy nemcsak a kilépést tartalmazó nyilatkozat ajánlott levélként történő feladásával, hanem egyéb bizonyítékokkal is bizonyíthatta volna a perben, hogy tagsági jogviszonyát kilépéssel megszüntette. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság helytállóan mérlegelte a bizonyítékokat úgy, hogy a perben az alperesnek a felperes ezt vitató álláspontjával szemben nem sikerült bizonyítania, hogy kilépési szándékát igazolható módon bejelentette a felperes felé.

A fellebbezésben hivatkozott közvetett bizonyítékok közül az alperesi 2005. decemberi taggyűlési határozat, amely a felperesi kamarából való kilépésről határozott, nyilvánvalóan nem tekinthető olyan bizonyítéknak, amely egyben azt is alátámasztaná, hogy ezt a döntést az alperes a felperes tudomására hozta. Nem tekinthető a tagsági jogviszony megszűnése közvetett bizonyítékának a tagdíj nem fizetése sem, az e körben kialakult bírói gyakorlat alapján ugyanis a tagdíj nem fizetésben megnyilvánuló ráutaló magatartással a tagsági jogviszonyt nem lehet megszüntetni (....Ítélet tábla, Ítélet tábla)

A Széchenyi Kártya igényléskor az alperes által tett az a nyilatkozat, hogy az alperes nem tagja a kamarának, ugyancsak nem jelenti a kamarából való kilépésnek a felperes tudomására hozását, hiszen, ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg, ennek a nyilatkozatnak a címzettje nem a felperesi kamara volt, e nyilatkozat megtétele nem a kilépési szándéknak a felperessel való közlését jelentette, pusztán annak bizonyítéka, hogy az alperes nem tekintette magát kamarai tagnak. Az alperesnek az a tényállítása, hogy a Széchenyi Kártya igényléskor az alperesi ügyintéző részére szóban is bejelentette, hogy a kamarából kilépett, a perben nem nyert bizonyítást.

A fellebbezésnek azzal a hivatkozásával kapcsolatban, hogy a felperes iktatása nem a jogszabályoknak megfelelően történt, így nem fogadható el annak a felperesi tényállításnak a bizonyítására, hogy nem kapta meg a kilépésre vonatkozó alperesi levelet - a bíróság arra utal, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján nem a felperesnek kellett a perben bizonyítania azt, hogy a kilépésre vonatkozó alperesi nyilatkozatot nem kapta meg, hanem az alperesnek kellett volna a perben bizonyítani azt, hogy a felperes az alperes kilépésre vonatkozó nyilatkozatot megkapta.

A felperes részéről az adatszolgáltatási kötelezettségre, illetőleg fizetésre történő felszólítás több éves elmaradása a másodfokú bíróság megítélése szerint nem ütközik a Pp. 4. § (1) bekezdésébe. A Ptk. 324. § (1) bekezdése és 325.§(1) bekezdése alapján az igény az esedékességet követő öt éven belül bírósági úton érvényesíthető, az elévülési időn belüli igényérvényesítés ezért a felperes részéről

nem tekinthető a jóhiszeműség és tisztesség követelményével ellentétes, együttműködési kötelezettséget nem teljesítő magatartásként.

Részben téves azonban az elsőfokú bíróság ítéleti döntése a késedelmi kamatfizetési kezdő időpontja és a késedelemmel érintett tagdíjtarozás összegének meghatározása tekintetében. Az elsőfokú bíróság a keresettel érintett időszak minden éve tekintetében július 31-étől kezdődően kötelezte az alperest késedelmi kamat fizetésére az alapszabály 27. pontjában meghatározott mértékben.

Az alapszabály 26. pontja szerint a tagdíjfizetési kötelezettség minden év március 15. napjáig 18.000,-forintban vált esedékessé, július 31. napjáig pedig a tárgyévi bevallás szerinti éves tagdíj és az alaptagdíj különbözete tekintetében, azzal, hogy az alperes a felperes számlája alapján volt köteles a tagdíjat megfizetni.

A fentiekből levonható helyes következtetés az, hogy a március 15-ei minimum tagdíj tekintetében bevallási kötelezettség az alperest nem terhelte, ezért a felperes e tekintetben a 2008. évtől kezdődően számla kiállítási kötelezettségének alapos ok nélkül nem tett eleget, a jogosult késedelme e körben a kötelezett késedelmét a Ptk. 302.§-a és 303.§ (3) bekezdése alapján kizárta, így a minimum tagdíj összege után 2008. évtől kezdődően sem köteles az alperes késedelmi kamat fizetésére.

A július 31-én fizetendő, a tárgyévi bevallás szerinti éves tagdíj és a tagdíj első részlete közötti különbség tekintetében azonban helytállóan hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperes számla kibocsátásának előfeltétele az alperes adatszolgáltatása, azaz az önbevallás volt, amely kötelezettségének az alperes a tagsági jogviszonya fennállása alatt a keresettel érintett időszakban nem tett eleget, így e tekintetben az ő késedelembe esése a felperes számla kibocsátási kötelezettségét zárta ki (Ptk. 302.§ b) pont). Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság amikor e körben a késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját július 31-ében határozta meg, hiszen az alapszabály 26. pontja szerint július 31. napjáig a tagdíj második részlete tekintetében a tag fizetési kötelezettségének eleget tehetett, késedelembe esés tehát csak minden év augusztus 1-től állapítható meg az alperes terhére.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a kamatfizetés kezdő időpontja és a kamatfizetési kötelezettség alapjául szolgáló, a keresettel érintett időszak egyes éveiben esedékessé vált kötelezettségösszege tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a per főtárgya tekintetében helybenhagyta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A per főtárgya tekintetében sikertelenül fellebbező felperes perköltséget nem igényelhet, és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján viselni tartozik a fellebbezésére lerótt másodfokú fellebbezési eljárási illetéket. Egyéb megtérítendő perköltség a másodfokú eljárásban nem merült fel, ezért arról a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

P é c s, 2013. július 11.

. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró